

Arrest

nr. 121 919 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 oktober 2012 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter die beschikt over de Nederlandse nationaliteit.

Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing om aan de

verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, zij werden gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster ter kennis gebracht op 19 april 2013.

De eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2012 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voorna(a)m(en): S(...)

Nationaliteit: Surinaamse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De dochter van betrokkene, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, heeft zelf geen verblijf meer in België. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen, zoals bepaald in artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980.”

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft een synthesememorie neergelegd binnen de termijn voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen voert de verweerder aan dat de onderhavige vordering laattijdig en onontvankelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen aan de verzoekster werden ter kennis gebracht op 19 april 2013.

Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt omtrent de *in casu* toepasselijke beroepstermijn:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

(...)

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

(...)

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

(...)

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

In casu werden de bestreden beslissingen betekend door afgifte tegen ontvangstbewijs op 19 april 2013, zodat de termijn eerst op 20 april 2013 een aanvang neemt. De dertig dagen verliepen aldus op 20 mei 2013, docht gelet op het feit dat deze dag een wettelijke feestdag betrof (pinkstermaandag) is de vervalddag in toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde 21 mei 2013.

Het voorliggende verzoekschrift werd ingediend per aangetekend schrijven van 21 mei 2013 en is, gelet op hetgeen voorafgaat, tijdig.

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verweerder overigens aan te kunnen instemmen met de tijdigheid van het beroep en doet zij afstand van de opgeworpen exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Verzoekster heeft geen weet van het feit dat de dochter geen verblijf meer heeft. Verzoekster is hiervan niet op de hoogte. Er werd haar geen beslissing in die zin betekend. De dochter van verzoekster is ingeschreven in het vreemdelingenregister en beschikt over een bewijs van identiteit voor een kind jonger dan 12 jaar met een geldigheidsduur van 15.03.2013 tot 14.03.2015. Verzoekster verwijst naar stuk 2 waaruit de inschrijving van de dochter in het vreemdelingenregister blijkt. De motivering is dan ook flagrant fout, en in die zin een schending van de motiveringsplicht want een volstrekt foute motivering kan gelijk gesteld worden aan geen motivering. Minstens werd de materiële motiveringsplicht geschonden.”

De verweerder voert in de nota met opmerkingen geen inhoudelijk verweer en verklaart zich ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt duidelijk dat dit middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De eerste bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite, er wordt gesteld dat verzoeksters dochter, in functie van wie zij de aanvraag had ingediend, zelf geen verblijf meer heeft in het België zodat de verzoekster zich niet bij haar kan voegen.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoekster de correctheid van de opgegeven motieven betwist. Dergelijke kritiek houdt verband met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, en niet met de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen is alvast niet aangetoond.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad er op dat deze verplichting inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu geeft de verzoekster te kennen dat de verweerder niet is uitgegaan van de juiste gegevens waar hij stelt dat haar dochter geen verblijf meer heeft in het Rijk. Ter ondersteuning van haar betoog brengt zij bij het verzoekschrift het bewijs bij van inschrijving in het vreemdelingenregister van haar minderjarige dochter, dit onder de vorm van een bewijs van identiteit van een kind jonger dan 12 jaar, afgeleverd te Antwerpen op 15 maart 2013 en geldig tot 14 maart 2015 (stuk 2 in de inventaris van het verzoekschrift).

De Raad merkt op dat het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, gerechtvaardigd is in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarop zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde, dit is *in casu* het geval. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen de verzoekster het verblijfsrecht te weigeren om redenen waarop zij onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid de verzoekster de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (*cf.* ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). De verzoekster is in voorliggend geval dan ook gerechtigd om bij het verzoekschrift stukken te voegen teneinde aan te tonen dat de verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de diensten van de verweerder op datum van het treffen van de bestreden beslissingen ervan op de hoogte waren dat de dochter van de verzoekster was ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat zij in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor kinderen minder dan 12 jaar. De Raad verwijst hiertoe naar een document "*synthesedocument telefoongesprek*" opgemaakt op 12 april 2013.

Uit dit document blijkt dat er telefonisch contact is geweest met de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen waarbij de diensten van de verweerder aangaven bij nazicht in het rijksregister te hebben vernomen dat het kind van de verzoekster werd ingeschreven met een bewijs van identiteit van een kind van minder dan 12 jaar. Uit de inhoud van het gesprek blijkt dat de diensten van de verweerder de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen attent maakten op het feit dat de inschrijving niet had mogen gebeuren omdat het dossier niet in orde was, waarop men in Antwerpen antwoordde dat de inschrijving van het kind zou worden geannuleerd.

In het administratief dossier is echter geen enkele indicatie weer te vinden van het feit dat de diensten te Antwerpen de inschrijving van verzoeksters dochter daadwerkelijk zouden hebben geannuleerd. Ook in het algemeen genomen, is er nergens in het administratief dossier enig bewijs terug te vinden van het feit dat de dochter van de verzoekster op datum van de eerste bestreden beslissing geen verblijfsrecht meer zou hebben in België.

De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat de dochter van de verzoekster niet meer in België verblijft waardoor aan de verzoekster het verblijfsrecht in functie van deze dochter diende te worden geweigerd (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

In casu ligt geen enkel bewijskrachtig gegeven voor dat de inschrijving van verzoeksters dochter in het vreemdelingenregister en haar identiteitskaart voor kinderen minder dan 12 jaar op datum van de eerste bestreden beslissing zouden zijn gesupprimeerd of geannuleerd of ruimer, dat zij geen verblijfsrecht meer zou hebben in België dan wel dat zij niet meer in België zou verblijven. De verzoekster blijkt dan ook aan de hand van de bijgevoegde documenten aan te tonen dat de verweerder zijn beoordeling niet steunde op de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Het eerste middel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de gegevens waarover hij beschikt is gebleken dat de verzoekster bij de Raad tevens een beroep heeft ingediend tegen een op 29 juli 2013 getroffen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20). Dit beroep is gekend onder het rolnummer 137.075 en heeft geleid tot het arrest nr. 114.926 van 2 december 2013. Uit deze zaak bleek dat de "bijlage 20" van 29 juli 2013 werd ingetrokken, waarna de zaak in louter schriftelijke procedure werd afgesloten nu de verzoekster geen vraag tot horen indiende nadat haar bij beschikking werd meegedeeld dat de zaak zonder voorwerp was geworden.

Ter terechtzitting heeft de Raad de partijen in de huidige zaak, die dezelfde zijn als deze in de zaak nr. 114.926, bevestigd over de aard en inhoud van deze "bijlage 20" van 29 juli 2013. De raadvrouw van de verzoekster legt de genoemde beslissing ter terechtzitting neer, de verweerder verklaart zich hieromtrent naar de wijsheid te gedragen. Het blijkt te gaan om een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 juli 2013 waarbij de aanvraag die verzoeksters minderjarige dochter op 12 september 2012 had ingediend voor een verklaring van inschrijving, werd geweigerd met bevel tot terugbrenging.

Het gaat naar oordeel van de Raad elk behoorlijk optreden te buiten om aan de verzoekster op 18 april 2013 het verblijf te weigeren omdat haar dochter geen verblijf "meer heeft" in België terwijl thans komt vast te staan dat het verblijfsrecht aan de dochter pas werd geweigerd meer dan twee maanden later, op 29 juli 2013, en deze weigeringsbeslissing door de intrekking ervan dan ook nog geacht moet worden nooit te zijn getroffen.

4.2 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster onder meer een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij betoogt dat voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele wettelijke basis noch een andere motivering wordt aangegeven.

De Raad kan dit beamen. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt slechts het volgende: "aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Enige feitelijke of juridische redengeving dienomtrent ontbreekt echter.

Door in de voorliggende zaak over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite, is de verweerder dan ook tekort gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert de verzoekster om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2013 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE